

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Gaudi-Nagy Tamásügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Gerő Tamásügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és dr. Gergely F. Tamásügyvéd (címe) által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2015. november 17. napján kelt 22.P.22.844/2014/23. számú ítélete ellen a felperes részéről 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 120.000 (százhuszezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Keresetében a felperes annak megállapítását kérte, hogy az alperesek - a keresetlevélben megjelölt ..., ..., ... című műsorokban, valamint az ... internetes portálon közölt cikkekben - megsértették a jóhírnévhez fűződő jogát azzal, hogy róla valótlan tényállításokat tettek közzé. Az I. rendű alperest 2.500.000 forint, a II. rendű alperest 1.500.000 forint nem vagyoni kártérítés és ezen összegek után a ... napjától járó késedelmi kamatok megfizetésére kérte kötelezni. Elégtételadásként az I. rendű alperes kötelezését kérte arra, hogy műsoraiban nyilatkozhasson és az ügyben álláspontját kifejthesse, a perben sérelmezett műsorokkal azonos módon. Másodlagosan az I. rendű alperest a keresetlevélben megfogalmazott közlemény közzétételére kérte kötelezni, melyben a jogsértést elismeri és bocsánatot kér. A II. rendű alperest elégtételként magánlevélben történő bocsánatkérésre kérte kötelezni.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte, hivatkozva arra, hogy tudósításai, a perben sérelmezett műsorai mindenben megfeleltek a PK 14. számú állásfoglalás rendelkezéseinek. A II. rendű alperes ugyancsak a kereset elutasítását kérte, hivatkozva arra, hogy a kifogásolt kijelentésekben nem került megnevezésre a felperes, azok nem őrá vonatkoztak.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 125.000 forint, a II. rendű alperesnek 75.000 forint ügyvédi munkadíjat. Megállapította, hogy a le nem rótt 240.000 forint illetéket a felperes köteles az államnak külön felhívásra megfizetni.

Határozatának indokolásában idézte a perbeli időszakban hatályban volt 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdésében, a 78. § (1), (2) bekezdésében, a 84. § (1) bekezdésében foglalt szabályokat, valamint a PK 12. és 14. számú állásfoglalás rendelkezéseit.

Kifejtette, hogy a felperes két szempont alapján csoportosította kereseti kérelmeit. Álláspontja szerint az alperesek részben olyan tényeket állítottak róla, melyek a valóságnak nem feleltek meg, olyan cselekményekkel hozták összefüggésbe, melyekkel nem gyanúsították meg, másrészt pedig nem a PK 14. számú állásfoglalásban foglalt követelményeknek megfelelően adtak tájékoztatást. A folyamatban lévő nyomozás állásáról úgy tájékoztatták a közvéleményt, hogy abból az ügy állása nem derült ki. Kész tényként táltak eseményeket, nem közölték azt, hogy az eljárás még csak nyomozati szakban van.

Rögzítette, hogy a jogvitának nem lehet tárgya annak megállapítása, hogy a felpereshez kapcsolható szervezet, vagy annak egyes tagjai ténylegesen milyen cselekményeket követtek el, vagy terveztek elkövetni, azok bűncselekménynek minősülnek-e, a gyanúsításban szereplő megállapítások mennyiben helytállóak. A polgári per bírósága csak abban foglalhatott állást, hogy a sérelmezett közlések a felperesre vonatkozó valótlan tényállításoknak minősülnek-e, vagy olyan közlések, amelyek a büntetőügy 2010-ben ismerhető állásáról számoltak be.

Figyelemmel volt arra, hogy a keresetben megjelölt valamennyi műsor gerincét a nyilvánosságra került hangfelvételek részleteinek bejátszása adta, ezért megítélése szerint a kereset abban az esetben lett volna megalapozott, ha olyan közlések is elhangzanak, amelyeket a felvételek nem támasztanak alá, vagy az ügyben a nyomozás tárgyává sem tett cselekményekkel hozzák összefüggésbe a felperest, ilyen azonban nem volt.

A felperes által kifogásolt, kereset tárgyává tett közlések érdemi vizsgálatának eredményeként az elsőfokú bíróság nem osztotta a felperes azon álláspontját, mely szerint a PK 14. számú állásfoglalás rendelkezéseinek megsértésével adtak tájékoztatást az alperesek. Helytállónak ítélte az alperes azon védekezését, mely szerint a felperes önkényesen ragadta ki szövegkörnyezetéből az általa sérelmesnek tartott közléseket. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy minden egyes híradás, amely az I. rendű alperes műsoraiban elhangzott, kellő hangsúlyt fektetett annak közlésére, hogy az ügy állása nyomozati szakban van folyamatban és abban aktuálisan hány gyanúsított szerepel.

Rögzítette, hogy a ...-ei ... felvezetőjében elhangzott, hogy számukra nyilatkozott a II. rendű alperes, aki lebuktatta azt a szervezetet, amely az ügyészség gyanúja szerint több cselekményt is elkövetett, ezt a szervezetet feltételezett terrorszervezetnek nevezte. A ...-ai internetes közlés lényegében az előző napi műsorban elhangzottakról tájékoztatót, „politikai terrorizmussal vádolt szervezetről” tett említést. Kifejtette, hogy a köznyelv a gyanúsítás és a vád között éles különbséget nem tesz, mindkettő egyértelműsíti, hogy nem a bíróság által megítélt cselekményekről van szó. A perbeli ügyről napi szinten számolt be a média, az ügyészségi közlemények a széles közvélemény előtt ismertek voltak, így a perbeli közlés alapján sem gondolhatta senki azt, hogy lezárt ügyről van szó.

A ...-ai ... című műsorban következetesen hangsúlyozták a beszélgető partnerek, hogy egy nem régiben felfedezett bűnügyről van szó, az alapos gyanúval összefüggésben hozták nyilvánosságra következtetéseiket.

A ...-ei műsorban ... nyilatkozatából szintén kiderült, hogy csupán gyanúsításról van szó. A műsor végén elhangzott, hogy aktuálisan hány gyanúsítottja van a nyomozásnak. Az ugyanezen a napon

internetes változatban megjelentek szintén egyértelműsítették, hogy csupán a hangfelvételeken elhangzottakat teszik közzé, melyek valóságát senki nem erősítette meg.

A kereset tárgyát képező ... című két műsorból is egyértelmű volt, hogy folyamatban lévő ügyről van szó.

Egyetértett az elsőfokú bíróság az alperesek azon védekezésével is, mely szerint a teljes műsor egészéből kell, hogy kiderüljön, hogy a büntetőeljárás mely szakaszára vonatkozik a tudósítás és nem szükséges minden elhangzott mondathoz hozzátenni a „gyanú szerinti” kitételt. Nem volt figyelmen kívül hagyható az sem, hogy a perben sérelmezett műsorok lényegében egymást követő napokon azonos, vagy hasonló időszámban kerültek bemutatásra, ekként a nézőközönség is megközelítően azonos volt.

Nem találta alaposnak a felperes azon álláspontját sem, mely szerint az alperesek olyan cselekmények elkövetését állították tényként vele kapcsolatban, melyek még csak gyanúsítás tárgyát sem képezték. A felperes által hivatkozott, a ... elleni tervek és a várhatóan új politikai hatalom ellen tervezett cselekményekre vonatkozó közlések minden esetben szorosban abban az összefüggésben hangzottak el, hogy mi hallható a hangfelvételeken, amelyek a gyanú megalapozását szolgáló legerősebb bizonyítékok. A felvételeken ezen „tervek” szerepelnek. A ...ra vonatkozó tervek fellelhetők voltak a felperes által csatolt DVD-n található hangfelvétel leírataiban. Megfelel a valóságnak, hogy a hanganyag titkos adatgyűjtés során készült. A hangfelvétel anyaga megegyezik a II. rendű alperes vallomásaiban előadottakkal. A II. rendű alperes által készített hangfelvétel anyaga ténylegesen bejátszásra került a ...-ei ...ban. Ugyanez igaz a minden politikai hatalommal, illetve a ... szemben való fellépés tervére is, az erre vonatkozó közlések szintén több helyen megtalálhatók a II. rendű alperes által készített felvételeken.

Tényként állapította meg, hogy a felperes több olyan közlést is kifogásolt, melyek tényleges állításnak nem tekinthetők, azok a II. rendű alperes, illetve ... tényekből levont következtetései. Ilyennek minősítette a ...-ei műsorban a II. rendű alperes részéről a narrátor tolmácsolásában elmondottak, felperes által kifogásolt részének első felét. A „II. rendű alperes neve szerint a felperes neve vezette ...” részlet egyértelműen megegyezik az ügyészség akkorra már ismert álláspontjával, ténylegesen ezzel gyanúsították meg a felperest. A „... nem csak a jelenlegi rendszer ellen küzdött, szerinte ők a mindenkori hatalmat akarták megfélemlíteni” részlet a II. rendű alperesnek az I. rendű alperes által tolmácsolat véleménye. A II. rendű alperes által közöltek pedig a hangfelvételen elhangzottak alátámasztották. Ugyanez állapítható meg a másnapi internetes híradásra vonatkozóan is, miután annak tartalma megegyezett a ... műsorral.

Az ... -ai adásában sérelmezett első közlés ... véleménye. Figyelemmel arra, hogy az ügyészség többek között terrorszervezet létrehozásával és vezetésével gyanúsította meg a felperest, nem tekinthető valótlan közlésnek az, hogy a felperesről terrorszervezet, halálbrigád vezetőjeként beszélt. Nem tekinthető valótlan a terrorszervezet szinonimájaként használt halálbrigád kifejezés sem, különös figyelemmel arra, hogy a gyanúsításban emberölés kísérlete is szerepelt.

A vélemény-nyilvánítás körében értékelte a II. rendű alperes fejlődő terroristák közlését, illetve azt, hogy egy tervezett cselekmény milyen hatást válthatott volna ki. E körben a műsor nem keltette azt a látszatot, hogy befejezett ügyről van szó, mindössze az ügy egyik tanújának a II. rendű alperesnek a véleményét közölte.

A ... című műsor ...-ei adásában sérelmezett II. rendű alperesi közléseket részben a hangfelvételek anyaga támasztotta alá, részben pedig azokat a vélemény-nyilvánítás körében értelmező feltételezéseknek minősítette az elsőfokú bíróság. Rögzítette, hogy a vérdíjra vonatkozó közlés elhangzott a két beszélgető fél között a nyomozati iratok tanúsága szerint. Miután a hangfelvételen maga az egyik személy számol be a különböző cselekményekről, melyeket az ügyészség gyanúsítás tárgyává tett, egyértelmű az „ők nem tagadják”, amit tettek közlés. Az, hogy komoly anyagi kár és

emberélet is forgott kockán, szintén megalapozott következtetés a beszélgető partner elmondása, illetve a szóba kerülő fegyverek alapján.

Helytállónak ítélte a II. rendű alperes védekezését abban is, hogy ő maga csak általánosságban, kifejezetten a szervezetről, annak tagjairól beszélt, a felperest, mint ezen szervezet vezetőjét az ügyészségi szóvivő nevezte meg. Az az I. rendű alperesi magatartás, hogy a szervezetről, illetve a bűncselekmény sorozatról való tudósításaiban rendre a felperest nevezte meg, nem lehet jogsértő, tekintettel arra, hogy az ügy I. rendű vádlottja a felperes jelenleg is.

Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a kihallgatott tanúk vallomásából és a felperes személyes előadásából az volt megállapítható, hogy a sérelmezett közlések és a felperes társadalmi megítélésének változása között közvetlen okozati összefüggés nem tárható fel. Miután azonban a keresetet az elsőfokú bíróság a jogalap tekintetében nem találta megalapozottnak, további bizonyítást nem látott szükségesnek és a keresetet elutasította.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az első fokú határozat részbeni megváltoztatását és a keresetének helyt adó döntés meghozatalát kérte az alábbiak szerint.

Az I. rendű alperes tekintetében annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperes megsértette a jóhírnévhez fűződő jogát a következő valótlan és sértő tényállítások közzétételével:

Az-ei adásában:

„a felperes neve vezette ... nemcsak a jelenlegi rendszer ellen küzdött, szerinte ők a mindenkori hatalmat akarták megfélemlíteni.”

II. rendű alperes neve: „Amikor jött volna az új választás, ami ugye nemsokára jön, és egy új politikai hatalom kerül a vezetésbe, akkor ők is ugyanúgy megkapták volna a saját Molotov-koktéjljukat, a saját robbantásukat, a saját tüntetéseiket.”

Megítélése szerint az első közlés nem értékelhető véleményként, a második kijelentés konkrét tényállítás. A mindenkori politikai hatalom megfélemlítése, az ellentámadások szervezése vonatkozásában sem gyanúsítás, sem vád nem került közlésre, az állítások egyedüli alapja a nyomozati eljárásban szereplő kétes eredetű hangfelvétel. Miután a nyomozati bizonyítékok értékelésénél a nyomozóhatóság sem tekintette a hangfelvétel ezen részét gyanúsítást megalapozó bizonyítéknak, a valótlan állítások sajtóban történő közzététele sérti a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

A ... internetes portál ...-ai „...” című cikkben:

„Nem egy elnyomó hatalom ellen lázadtak a ... szervezet tagjai, a mindenkori hatalmat akarták megfélemlíteni, állítja II. rendű alperes neve, aki nyíltan vállalta, hogy ő buktatta le a politikai terrorizmussal vádolt szervezetet.”

„Szerinte a felperes neve vezette ... nem csak a jelenlegi rendszer ellen küzdött, a mindenkori hatalmat akarták megfélemlíteni.”

„Amikor jött volna az új választás, ami nemsokára jön és ha egy új politikai hatalom kerül a vezetésbe, ők is ugyanúgy megkapták volna a saját Molotov-koktéjljukat, robbantásukat, a saját tüntetésüket. - vélekedett”

A közléseket ugyancsak az előzőekben részletezett okok miatt tartotta jogsértőnek.

Az-ei adásában:

„...t is meg akarta támadni a ... szervezet ... Az ... saját házában akarták megtámadni, de a szervezet tagjai túl kockázatosnak találták a belvárosi helyszínt, ezért végül elálltak a tervüktől, pedig még arra is készültek, hogy a házhoz tartozó liftet is bekamerázzák...”

II.rendű alperes neve: „azért visszakoztak, mert neki a lakása... a belvárosban van... és ahhoz, hogy ott végrehajtsanak egy ilyen akciót, ahhoz nagyon komoly szervezés kellett és nagyon nagy rizikó volt mögötte.”

Hivatkozása szerint a tényállításokat a kétes eredetű hangfelvételen kívül más nem támasztotta alá, csupán a II. rendű alperes beszélgetőtársa fantáziál a felvételen a képviselő asszony megfigyeléséről, esetleges megtámadásáról. Tekintettel arra, hogy e tárgyban sem történt sem gyanúsítás, sem vádemelés, az I-II. rendű alperesek közlései valótlank, teljességgel alaptalanok és jogsértőek.

A ... internetes portál ...-ei „...” ...” című cikkben:

„Az ... is „vadásztak” ... emberei?”

„...t is meg akarta támadni a ... szervezet.”

„A hanganyag szerint az ... saját házában akarták megtámadni, de a szervezet tagjai túl kockázatosnak találták a belvárosi helyszínt, ezért elálltak tervüktől. Pedig még arra is készültek, hogy a házhoz tartozó liftet is bekamerázzák, így jobban megfigyelheték volna ...t.”

„A felvételen az hallható, hogy a szervezet végül túl kockázatosnak találta a támadást, mert a belvárosban akarták végrehajtani. A felvételtől kiderült, akár fegyvert is használtak volna.”

„- Ez nem egy színjáték volt, tényleg komolyan gondolták, hogy ezeket az eszközöket használják - állította II.rendű alperes neve.”

Kifejtette, hogy az I. rendű alperes helyenként a II. rendű alperes állítását továbbközli, néhol a kétes eredetű hangfelvételre, mint hiteles forrásra hivatkozik, máshol pedig maga fogalmaz meg olyan, kérdés formájába bújtatott tényállítást, amit a büntetőeljárásban sem gyanúsítás, sem vád nem támaszt alá, azt csak a nyomozás során beszerzett - a terheltek által kétségbe vont - bizonyíték igazolhatja, az is csak részben. A fenti állításokat az I. rendű alperes bizonyított tényként közölte anélkül, hogy azok valóságtartalmáról meggyőződött volna.

A II. rendű alperes tekintetében annak megállapítását kérte, hogy a II. rendű alperes megsértette a jóhírnévhez fűződő jogát az alábbi valótlank és jóhírnevet sértő tényállításokkal:

Az elnevezésű műsorának ...-ei adásában:

„Amikor jött volna az új választás, ami ugye nemsokára jön, és egy új politikai hatalom kerül a vezetésbe, akkor ők is ugyanúgy megkapták volna a saját Molotov-koktéljukat, a saját robbantásukat, a saját tüntetéseiket.”

Az-ei adásában:

„azért visszakoztak, mert neki a lakása... a belvárosban van... és ahhoz, hogy ott végrehajtsanak egy ilyen akciót, ahhoz nagyon komoly szervezés kellett és nagyon nagy rizikó volt mögötte.”

Kérte az I. rendű alperes marasztalását 1.000.000 forint összegű nem vagyoni kártérítés, a II. rendű alperes marasztalását 500.000 forint összegű nem vagyoni kártérítés és annak a ... napjától számított késedelmi kamataiban. Elégtételadásként az I. rendű alperes kötelezését kérte arra, hogy televíziós csatornáján a jogsértő állítások elhangzásához hasonlóan, főműsoridőben biztosítson lehetőséget számára arra, hogy a jogsértések következtében a személyével kapcsolatosan kialakult negatív

társadalmi megítélést megpróbálja helyreállítani oly módon, hogy az I. rendű alperes a jogsértő kijelentések miatt elnézést kér, mialatt a felperes az ügyel kapcsolatos álláspontját, védekezését kifejti. Másodlagosan az általa megfogalmazott tartalmú elégtételadás közlését kérte. A II. rendű alperest magánlevél formájában történő elégtételadásra kérte kötelezni. Kérte továbbá az I. rendű alperes kötelezését a sérelmes helyzet megszüntetése körében internetes portálon található, a jóhírnevet sértő internetes cikkeknek az eltávolítására, illetve azon részek nélküli szerepeltetésére, amelyek jogsértést valósítanak meg.

Hangsúlyozta, hogy fellebbezésében már csak azokat a valótlan és sértő tényállításokat szerepelteti, melyeknek semmilyen valóságalapja nincs és amelyek alapját az elsőfokú bíróság megítélése szerint is csak egy, a nyomozás során beszerzett kétes eredetű hangfelvétel igazolja.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság egy nyomozati anyagból kiragadott bizonyítéknak, egy kétes eredetű hangfelvételnak indokolatlanul kiemelt szerepet rendelt, és ennek részletes indokát nem adta. Azon álláspont, mely szerint a kereset abban az esetben lett volna megalapozott, ha olyan közlések hangzanak el, melyeket a felvételek nem támasztanak alá, sérti a PK 14. számú állásfoglalás szerint törvényességi garanciákat.

Mindemellett kiemelte, hogy téves az elsőfokú bíróság azon érvelése, mely szerint a kereseti kérelemben támadott valótlan és sértő tényállításokban szereplő közléseket a nyomozás során bizonyítékként beszerzett hangfelvétel minden esetben alátámasztja, így azok nem valótlanok és nem alapozzák meg a jóhírnév sértést.

A hangfelvételtől eltérően a nyomozóhatóság által megjelentetett sajtóközlemények a hiteles források, azok pedig nem támasztják alá a kifogásolt alperesi tényállításokat. Az I. rendű alperesi hangfelvétel csak a titkos nyomozás során beszerzett számtalan bizonyíték egyike, melynek eredete kétségbe vonható, így arra súlyos tényállításokat alapozni jogsérelem nélkül nem lehet. A nyomozati szakasz adott állását a gyanúsítások, majd a vádiratban foglaltak adhatják meg. A büntetőeljárás állásának megfelelő tájékoztatás követelményének akkor tett volna eleget mindkét alperes, ha szigorúan a nyomozóhatóság sajtóközleményeiben, illetve a gyanúsításban, a vádiratban foglaltakról tájékoztatják a közvéleményt, nem pedig a különböző titkos nyomozati bizonyítékokban szereplő, nem igazolt tényekről, információkról.

Álláspontja szerint a fellebbezésében megjelölt tényállításokról egyöntetűen megállapítható, hogy azokkal kapcsolatban nyomozást nem rendeltek el vele szemben, nem vádolták meg, büntetőeljárás e körben személyével szemben nincs folyamatban.

Nem vagyoni kártérítés iránti igénye összecszerúségének alátámasztásaként hivatkozott arra, hogy a hátrányos életminőségbeli változásokat valamennyi tanú alátámasztotta, igazolták azt, hogy társadalmi megítélése nem elsősorban előzetes letartóztatása miatt, hanem kifejezetten a valótlan alperesi tényállítások nagyközönség felé közvetítése okán romlott meg. Az I. rendű alperes internetes honlapján megjelent cikkek a legszélesebb nyilvánosság elé kerültek, ami a jogsértés súlyát fokozza. A perbeli esetben a jogsértés jellegére, személyének helyzetére figyelemmel köztudomású tényként fogadható el, hogy társadalmi megítélését rendkívül hátrányosan érintették a jogsértő, minden alapot nélkülöző alperesi állítások.

Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság nem osztja a fenti érvelését, hivatkozott az első fokú ítélet megalapozatlanságára. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság határozatának indokolásában nem jelölte meg a hivatkozása szerint a hangfelvételen megtalálható állításokat szó szerint. Ekként döntését nem támasztotta alá konkrét tényekkel. Nem fejtette ki azt sem, hogy a hangfelvételen beszélgető két személy „ötletelése” mennyiben támaszthatják alá a keresettel támadott

tényállításban szereplő cselekményeket. Nem vezette le, hogy a sajtóhoz került hangfelvételek szöveghű értelmezéséből hogyan következnek a sérelmezett tényállítások. Elmulasztotta értékelni azokat az eseteket, amikor a hangfelvétel ellentmondásban állt más bizonyítékokkal.

Kifejtette, hogy sok esetben, így a fellebbezéssel érintett közlések tekintetében a hangfelvétel nem igazolta az állításokat. A sajtó csak a bizonyíték tartalmával teljesen összhangban álló információt teheti közzé oly módon, hogy abból egyértelműen kiderüljön, hogy mi az, ami eléri a gyanúsítás szintjét és mi az ami nem.

A ... elleni állítólagos támadás tervét érintően megítélése szerint a hangfelvételeken elhangzottakból nem lehet azt a következtetést levonni, hogy a felperes és a hozzá kötött csoport ... ellen támadást tervezett volna, éppen ennek az ellenkezőjére lehet következtetni. A II. rendű alperes spekulációja, alaptalan következtetése nem nevezhető hiteles bizonyítéknak.

A mindenkori politikai hatalom megfélemlítése, mint állítólagos cél és ezzel kapcsolatban az egyes támadások új, várhatóan a ... kormány idején történő folytatásának tervével kapcsolatosan ugyancsak nem lehet a hangfelvételen hallani az ide vonatkozó közléseket.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú határozat helybenhagyását indítványozta. Hivatkozott arra, hogy a PK 14. számú állásfoglalásnak megfelelően adott tájékoztatást.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme ugyancsak az első fokú ítélet helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezését nem találta alaposnak.

A másodfokú bíróság az első fokú határozatot a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem korlátai között bírálhatta felül.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével teljes egészében egyetértett, határozatának jogi indokait osztotta. Az első fokú ítélet helybenhagyására ekként a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint került sor. A jogvitában alkalmazandó jogszabályi rendelkezéseket az első fokú határozat ismertette, így azokra a másodfokú bíróság csupán visszautal.

A felperes fellebbezési érvelése alapján a Fővárosi Ítéltábla a következőket emeli ki.

A személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása és a jogkövetkezmények alkalmazása iránt indított perekben eljáró bíróságnak nincs lehetősége annak vizsgálatára, hogy mi indította az I. rendű alperest arra, hogy a felperessel szemben indított büntetőeljárást ismertesse és milyen szempontok alapján döntött arról, hogy a nyomozati eljárás során szerzett bizonyítékok közül mit emeljen ki. Bevett gyakorlat, hogy a büntetőeljárásokról szóló tudósítások során a média a közvélemény érdeklődését kiváltó eseményeket, információkat emeli ki. A bíróság feladatát annak vizsgálata képezte, hogy az I. rendű alperesi sajtószerv és a II. rendű alperes a valóságnak megfelelő közléseket tett-e, a közöltek megfelelnek-e a büntetőeljárásban fellelhető adatoknak. Az I. rendű alperes jogosult a megítélése szerint a néző- vagy olvasóközönsége érdeklődésére számot tartó, az adott büntetőeljárás egyes, általa kiragadott részleteinek ismertetésére is abban az esetben, ha a tájékoztatása megfelel a büntetőeljárás anyagának, az a büntetőeljárásban felmerült, ott rendelkezésre álló adatokon alapul. Ha a sajtószerv a PK 14. számú állásfoglalás rendelkezései szerint, a valóságnak megfelelően ismerteti a nyomozás során felmerült bizonyítékokat, akár azoknak csak egy részét hozva nyilvánosságra, nem követ el jogsértést.

A felperes mind az elsőfokú eljárás során, mind a fellebbezésében hangsúlyozta azt, miszerint

igényérvényesítési jogosultságát az alapozza meg, hogy amikor a ... szervezetről, illetve annak tetteiről tudósított az I. rendű alperes, illetőleg tett tényállítást a II. rendű alperes, akkor abba az ő személyét is beleértették. Ezen álláspontjával a másodfokú bíróság egyetértett, éppen ezért a felperes nem hivatkozhat alappal arra, hogy a II. rendű alperes által készített magnófelvételen nyilatkozó személy nem a felperes személyére vonatkozóan, hanem a szervezetet érintően tette meg közléseit.

A felperes hivatkozásával ellentétben a büntetőeljárást megindító feljelentés megtételéhez kapcsolódó hangfelvétel anyagából azon részek, melyek az elsőfokú bíróság megítélése szerint a kereset tárgyává tett kifogásolt közléseket alátámasztották, az első fokú határozat indokolásában - ha csak példálózó jelleggel is, de - feltüntetésre kerültek. Ugyanígy megjelölésre került az, hogy a II. rendű alperes nyomozati eljárás során megtett tanúvallomásának mely közlései támasztották alá a sérelmezett kijelentéseket. A peradatokból kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a II. rendű alperes meghallgatására tanúként került sor. A nyomozóhatóság, illetőleg a büntetőbíróság feladata annak mérlegelése, hogy a tárgybeli hangfelvételen hallhatók és a tanú által előadottak között felmerülnek-e olyan ellentmondások, melyek feloldásra szorulnak. Nem képezi a polgári perben eljáró bíróság feladatát annak értékelése sem, hogy az I. rendű alperes által hivatkozott bizonyíték milyen súlyú az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékok mellett, sem annak vizsgálata, hogy az adott bizonyíték mennyiben tekinthető hitelesnek, mint ahogy a felperes által hivatkozott esetleges ellentmondások feloldása sem lehet kötelezettsége a személyiségvédelem tárgyában eljáró bíróságnak. A kereseti kérelem alapján az elsőfokú bíróságnak mindössze azt kellett mérlegelnie, hogy elhangzott-e a II. rendű alperes által készített, és a rendőrség számára átadott hangfelvételen, valamint a II. rendű alperes tanúvallomásában olyan nyilatkozat, melyek a kereset tárgyává tett állításokat tartalmazzák. E körben az első fokon eljáró bíróság helytálló megállapításokat tett, melyekkel a Fővárosi Ítéltábla egyetértett. A rendelkezésre álló peranyagból egyértelműen megállapítható volt az is, hogy a felperessel szemben is megindított büntetőeljárás részét képezte a ...val kapcsolatosan előadott tervek okán történő vizsgálódás is.

Ugyancsak a felperes fellebbezési hivatkozása okán jegyzi meg a Fővárosi Ítéltábla, hogy nincs akadálya annak, hogy a bíróság összefoglaló jelleggel tegye meg a sérelmezett közlésekre vonatkozó megállapításait, a perbeli esetben azonban a konkrét fellebbezési hivatkozások alapján a másodfokú bíróság leellenőrizte, hogy a büntetőeljárás részét képezték-e a kifogásolt közlések, vagy sem. Ezen vizsgálatának eredményeként az első fokú határozat vonatkozó megállapításait osztotta. Ennek körében utal arra, hogy a II. rendű alperes és a ... csoport tagja között lefolytatott, a hangfelvételen rögzített beszélgetésben egyértelműen utalás történt a ... ellen tervezett támadásról. Ugyancsak a hangfelvétel anyaga (leirat 8. és 90. oldal) támasztotta alá a ... elleni támadásokra vonatkozó közléseket. A ... ellen tervezett támadást tartalmazza a II. rendű alperesnek a rendőrségen megtett tanúvallomása is (leirat 7. és 8. oldal).

A második csoportban kifogásolt közlések, mely szerint a következő választásokon várhatóak a további támadások, valóban véleményként értékelendők, ugyanakkor az, hogy a közlések a büntetőeljárás részévé váltak, a becsatolt hangfelvétel anyagával kellőképpen alátámasztást nyert. Mindebből következően az első fokon eljáró bíróság helyesen foglalt állást. Alappal nem hivatkozhat a felperes arra, hogy az alperesek az ártatlanság védelméhez fűződő jogot nem tartották tiszteletben, tekintettel arra, hogy a perbeli műsor minden esetben megfelelőképpen utalt a gyanú tényére. A felperes cselekményei kiemelt közérdekű kérdésre tartottak számot, ekként nem volt szükséges minden egyes közlés esetében külön-külön hangsúlyozni azt, hogy az eljárás még csak nyomozati szakban van, csupán gyanúsításról van szó, köztudomású volt, hogy a felperessel szembeni eljárás még folyamatban van.

Jogalap hiányában a felperes által igényelt jogkövetkezmények alkalmazhatósága tárgyában a másodfokú bíróságnak döntenie nem kellett.

A perköltségviselés tárgyában a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott. A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért viseli az I. rendű alperes fellebbezési költségét, melynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 1. § (1) bekezdése, 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése szerint állapította meg. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán előlegezett, az 1.500.000 forint fellebbezett pertárgyérték után számított 8% mértékű fellebbezési illetéket [Itv. 39. § (2) bekezdése, 46. § (1) bekezdés] ugyancsak a felperes viseli. Az illeték megfizetés tárgyában a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott. A másodfokú eljárásban a II. rendű alperesnek értékelhető perköltsége nem merült fel.

Budapest, 2016. szeptember 8.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

. Kovács Éva s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő